

[Christophersen]

vi ikke noget om, og hvad det koster, det ved vi heller ikke noget om.

Hvem er det, der skal købe disse obligationer? Ja, jeg har forstået, at det er ATP-fonden, det er den sociale pensionsfond. Jeg har også forstået, at det måske kunne være pensionskasser og livsforsikringsselskaber. Jeg vil godt spørge ministeren: forestiller ministeren sig, at vi i en lovgivning skal pålægge private pensionskasser, private forsikringsselskaber, at de skal købe disse obligationer? Forestiller ministeren sig, at man på denne måde skal gribe ind i forsikringsselskabers og pensionskassers forpligtelse til at forvalte den indskudte kapital på den mest fordelagtige måde? Det synes jeg er et helt uafklaret spørgsmål.

Hvad vil den ordening koste? Det er det næste problem. Hvad er det for tilskud, man taler om, som skal sikre køberne en rimelig forrentning? Og hvad vil der ske, i det øjeblik vi har indeksfinansieret byggeri, der ligger i konkurrence med normalt finansieret byggeri? I starten er det indeksfinansierede billigere, men vi ved jo, at med en inflationstakt på 8-9-10 pct. om året vil der efter 12-14 års forløb opstå den situation, at det indeksfinansierede byggeri bliver dyrere end det traditionelt finansierede. Hvad er det så for tilskudsordninger, man derefter skal til at etablere for at sikre udlejningen af det indeksfinansierede byggeri? Og hvad er det for tilskudsordninger, man taler om, som skal sikre, at det traditionelt finansierede byggeri i de første 12-14 år til gengæld kan klare sig i konkurrencen med det indeksfinansierede? Bliver det ikke et enormt tilskudssystem, hvor vi både skal give tilskud til indeksfinansieret byggeri og til traditionelt finansieret byggeri, for at de kan konkurrere på lige fod? Det er jeg meget overbevist om.

For det andet er der kvotaen. Nu skal man altså bygge 10.200 boliger i alt i stedet for de 7.000. Der er ikke nogen begrundelse for det. Vi ved jo meget vel, at det almennyttige byggeri har haft store problemer med at få bygget de 7.000, fordi man selv er klar over, at der er udlejningsproblemer, og fordi man selv ved, at tiden er blevet en anden, og fordi man selv ved, at det, mange mennesker ønsker sig, det er ikke en lejlighed, i hvert fald ikke som den langvarige familiebølg, men det er eget hus. Men her skal kvotaen

altså sættes i vejret – med alle de konsekvenser, det har.

Det mener jeg er aldeles ubegrundet, også når man ser det i sammenhæng med tankerne om byfornyelsen, for her kommer ministeren i virkeligheden med et forslag, som først og fremmest tager sigte på at give det almennyttige byggeri et monopol på alt, hvad der hedder byfornyelse og sanering. Jeg kan godt sige til ministeren: den indsats, der hidtil er øvet på saneringsområdet fra mere eller mindre offentligt konstruerede foretagender, har ikke virket overbevisende på os, hverken ved den udformning, byggeriet har fået, eller ved den kompetence, hvormed sagerne er blevet gennemarbejdet, og vi vil ikke være med til at give det almennyttige byggeri et faktisk monopol på byfornyelsen. Det er urimeligt, og det betyder bare, at det vil tage enormt lang tid at få løst den opgave. Men det er jo det, der bliver resultatet, hvis de også her skal arbejde med indeksfinansiering. De skal desuden have lån af en eller anden størrelsesorden – hvilken står der ikke noget om i redegørelsen – lån, der skal gøre det muligt for dem at erhverve gamle ejendomme med henblik på modernisering. Jeg vil godt spørge ministeren: af hvilken størrelsesorden tænker ministeren sig at disse lån skal være hvert år? Er det 200 mill. kr., er det 500 mill. kr., eller er det 30 mill. kr., som disse almennyttige selskaber skal kunne købe gamle ejendomme for om året? Det siges der intet om.

Der er videre et afsnit om ejerlejlighederne. Vi er ikke interesserede i flere restriktioner. Tværtimod kan jeg da godt blive bekymret, når jeg hører hr. Knud Damgaards fortolkning af, hvordan den sidste revision har virket. Det kan jeg kun beklage, for vi er tilhængere af ejerlejligheder. Vi er modstandere af en spekulation i dem, men meningen var jo ikke, at en almindelig, fornuftig udstykning skulle forhindres, så på den baggrund, hr. Knud Damgaard nu har rullet op, kan det da godt være, vi vil tage det problem op, men altså med modsat fortegn.

Ministerens tanker om, at nu skal andelslavere ikke længere selv kunne sælge deres beviser, nu skal der være nogle bestyrelser, der sidder og passer på dem, tiltaler os heller ikke. Hvorfor skal nogle bestyrelser sidde og ligesom passe på andelslavernes beviser på deres lejligheder? Det ville svare til, at en